

Hem anat al barri de can Porxas, de la Canya, en un matí fred. De fet, no és ben bé un barri típic, ja que hi viuen poques persones. És més aviat un conjunt d'edificis fabrils entorn del riu Fluvià, que temps enrere havien tingut una important activitat i ara s'han readaptat com a espais de creació de pintors, dissenyadors, fotògrafs, pallassos... A l'antiga fàbrica tèxtil de can Creu, en Narcís Coderch i Quintà (Olot, 1958) hi té un ampli estudi. És un espai ple d'objectes, des de quadres i llibres fins a DVD i cintes de vídeo, passant per mobles, catifes i làmpades de diverses èpoques, a més d'un extens repertori de tècniques pictòriques i materials de creació. És tot un *horror vacui* ben posat. En Narcís és d'una correcció exquisida, educat en les formes, sociable, amb una vestimenta que manifesta la seva originalitat inconformista però acurada, i amb un tarannà atent, complimentós, de conversador agut.

El *savoir faire* de Narcís Coderch

JOAN SALA > TEXT

SALVADOR COMALAT > FOTOS

Recorda la rectitud de la seva primera escola. Anava a classes amb la senyora Ferrer, que tenia una acadèmia per a poques i seleccionades criatures a casa seva, que era un primer pis del carrer Fontanella. Començaven les classes a les deu de matí, una hora gens habitual. El primer que arribava, que havia de ser just un quart abans, trucava al timbre per anunciar la seva presència i s'esperava en un graó de l'escala. A mesura que anaven arribant els altres, es col·locaven en els graons successius, d'esquena a la paret i callats o parlant molt baix. Quan tocaven les deu al campanar de Sant Esteve, la senyora Ferrer obria la porta i donava la mà a cadascun dels alumnes, que entraven i es posaven silenciosament al seu lloc. En

total eren uns vint-i-pocs alumnes. Els nens hi feien els quatre primers cursos de primària, i les nenes només dos. També hi havia una taula de pàrvuls. Era una senyoreta Rottenmeier que imposava una disciplina fèrria. El seu marit, Francesc Ferrer, era mestre de l'escola pública Malagrida, i recorda que els donava unes classes d'història sagrada, els dissabtes al matí, que li encantaven. Després va fer els tres primers cursos de batxillerat als escolapis, el quart a l'institut Montsacopa, el batxillerat superior al PIVE de Tona i el COU a La Salle de Girona.

Tota la vida havia mostrat interès per les matèries artístiques, però el van fer estudiar medicina a l'Autònoma, on va fer els dos primers cursos, fins que va dir prou, i es va matricular a Belles Arts, l'opció que hauria volgut escollir des de

Vaques a la tardor (1993), 162 x 114 cm, acrílic sobre tela.

bon començament. Va cursar l'especialitat de restauració, més per imposició familiar que per interès, ja que la seva vocació ha estat sempre la pintura.

En la primera obra d'adult, coincidint amb l'etapa de Belles Arts, hi ha una clara influència surrealista que, vista ara, amb la distància, té un component que recorda les creacions de Joan Ponç. Els anys vuitanta va pintar un quadre que va ser significatiu i que volia presentar al concurs que convocava la Sala Parés de Barcelona. Representava una columna jònica amb el capitell que es desplegava i es convertia en un niu. La seva minuciositat i la tècnica a l'oli li va impedir de poder acabar la pintura per problemes d'assecatge, i amb un rampell d'última hora va improvisar amb acrílics una portalada de botiga i una vespa blava al davant. Va ser l'inici d'una nova figuració, potser esperonat pel reconeixement amb el Premi Especial de la sala barcelonina. Els esdeveniments que l'han marcat –afirma– han estat casualitats.

Van seguir a aquesta pintura molts altres exteriors d'edificis i també interi-

> *Els esdeveniments que l'han marcat –afirma– han estat casualitats*

ors, sovint fets a partir d'imatges fotogràfiques. Poques vegades ha reproduït paisatges, i quan ho ha fet han resultat composicions molt esquematitzades.

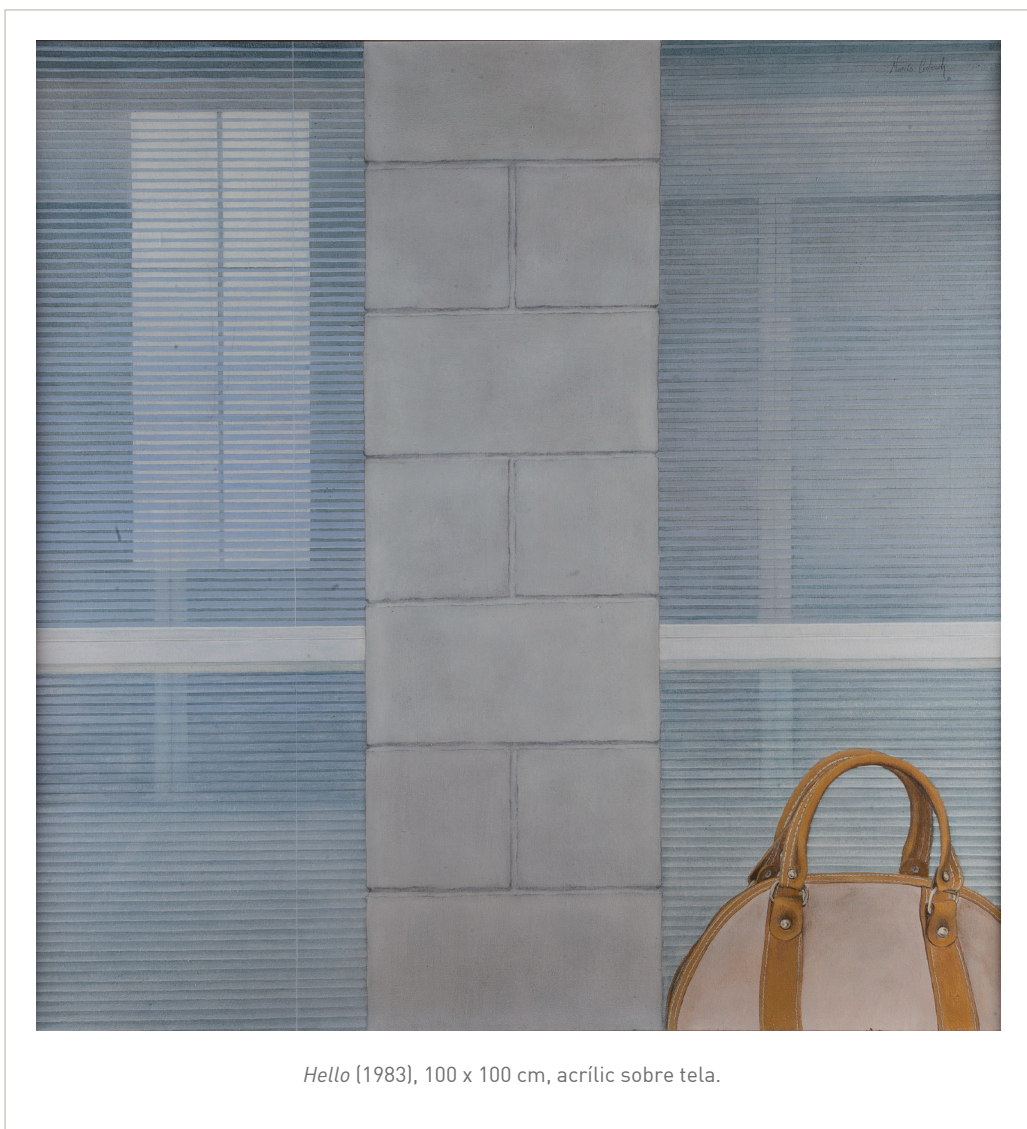
En canvi s'ha interessat molt per la representació d'animals, que, de fet –diu–, estan en el paisatge, són també paisatge.

Així, ha pintat multitud de vaques: generalment es presenta la figura de l'animal sobre uns fons monocolors, per donar així tot el protagonisme a la bèstia, feta amb pocs detalls, a vegades només siluetejada. El primer quadre d'una vaca va ser per a una mostra artística promoguda els primers anys noranta per l'Ajun-

tament d'Olot, que va portar-lo a fer una exposició a una galeria olotina, amb Isidre Font, on abundaven aquests animals. Majoritàriament són teles de mides considerables, com *Vaques a la tardor*, que reproduïm en una imatge, figures ben estudiades i molt acuradament presentades. La seva obra és amable i ben presentada, pulcrament mostrada, que resulta tot un reclam per a un tipus de públic.

Després de les vaques va venir una sèrie de toros, i més tard també de xais, coincidint amb una mostra internacional de pessebres que es va celebrar a Olot, i més tard de *calabotins*, que acaben essent diminutes formes d'una gran simplificació, quasi només traços negres sobre un fons blanc que ocupa pràcticament tota la superfície pintada.

Ha fet darrerament unes gallines i pollastres amb filferro, tan espontanis com la sèrie de dibuixos de les oques, en què un traç decidit i molt simple contorneja la figura. Ha estat la temàtica presentada en la seva darrera exposició, feta pocs mesos enrere. Tot i la facilitat manifesta,

Hello (1983), 100 x 100 cm, acrílic sobre tela.

és un perfeccionista al qual –diu– li costa fer coses «mal fetes».

Les sèries d'animals s'han solapat amb d'altres sèries, com una de temàtica de cementiri i d'enterraments, de la qual reproduïm l'obra *Bien aimé*. Una altra sèrie han estat els «pseudoretrats», en paraules seves, de personatges de la vida olotina i altres de caràcter més universal, com un retrat de Joan Pau II en un cos d'home Michelin, que porta per títol *El papa de goma*, jugant amb la R. És un dels molts exemples del seu enginy i facilitat creativa.

Les formes volumètriques

És destre tant en la representació de formes bidimensionals com tridimensionals. En escultura té modelades figures en fang de gran espontaneïtat i vivesa, amb les quals sap captar els trets anatòmics de la persona representada. Ha fet figures de pessebre que representen per-

> *La seva obra és amable i ben presentada, pulcrament mostrada, i resulta tot un reclam per a un tipus de públic*

sonatges fàcilment reconeixibles, com la mare Teresa de Calcuta, la princesa Diana de Gal·les, Dalí i Gala, o Josep Pla. La facilitat amb què treu la fesomia és accentuada pel policromat final.

També té una sèrie que titula «Reliquiaris», en la qual es connecten les històries sagrades amb la tradició olotina de

la fabricació de sants i sobretot amb la seva imaginació. Un dels primers reliquiaris és el *Penis incorrupte de sant Pere*, una resta vegetal trobada estratègicament col·locada sobre una duna de la platja de Sant Pere Pescador, població en la qual fa sovint llargues estades. Ha estat una fructífera sèrie feta a partir dels anys noranta, amb títols tan transgressors com *L'últim tampax de la Moreneta*, o un cor del *Santo Niño de Atocha* dins d'un *tetrabric*. Tot i l'aparent irreverència dels títols, formalment el conjunt està presentat amb un acurat respecte i un entorn de fustes nobles i llautons. Acompanya les instal·lacions amb textos en què explica la vida i els miracles dels personatges, i on aflora la influència de les històries sagrades que escoltava embadalit en la seva infància. Part de la seva obra sembla feta *pour épater les bourgeois*, tot i que ell en forma part per origen i educació. La seva rebel·lia és més de concepte que de forma.

Bien aimé (1991), 100 x 100 cm, acrílic sobre tela.

La faceta docent

Quan va tornar de la *mili* va entrar en un institut, on inicialment feia substitucions, i l'ensenyament ha estat el seu *modus vivendi*, que li ha donat prou autonomia per poder crear amb llibertat. Diu, però, que resulta un *profe* inusual. Ha estat exercint la docència en centres de batxillerat, de formació professional i també a l'Escola d'Art d'Olot, d'on ha estat el director. Intenta que els seus alumnes s'ho passin bé a la classe, tot i que puntualitza que fan el programa. Assegura que tot sovint aconsegueix que els nois entrin en el joc que els proposa, i engresca joves amb problemes de conducta o falta de motivació amb una pedagogia diferent a aquella a la qual estan acostumats. Procura que entenguin l'art com a llenguatge, i, encara que és una pràctica que habitualment deixen quan acaben els estudis, els resulta útil en un moment determinat de les seves vides.

> Part de la seva obra és pour épater les bourgeois, tot i que ell en forma part per origen i educació. La seva rebel·lia és més de concepte que de forma

És ben sabut que els ensenyants poden exercir una influència molt gran en els seus alumnes.

Joan Sala i Plana.

Oques (2013), 60 x 42 cm, retolador sobre paper.